

תת"ע 8796/01/23 - דמיטרי זלובין נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 8796-01-23 מדינת ישראל נ' זלובין
תיק חיצוני: 10157351833

מספר בקשה: 2

בפני	כבוד השופטת עידית פלד
מבקש	דמיטרי זלובין
נגד	
משיבה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 19.2.23.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה וצרופותיה ובתגובה.

בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון- בענייננו, המבקש זומן כדין לדיון; ואין גם מחלוקת כי המבקש ידע על מועד הדיון. אלא שנטען כי מפאת מחלה לא התאפשר לו להתייצב לדיון, וצורף לבקשה אישור מחלה לימים 19-26/2/23 שהופק בדיעבד ביום 26.2.23.

משלוח אישור מחלה לאחר הדיון, אישור מחלה שהופק לאחר הדיון, ומתייחס בדיעבד ליום הדיון ללא פירוט המניעה הרפואית להתייצבות, אינו יכול להועיל למבקש (ראו רע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.11.2013); ורע"פ 7122/07 טהא חיר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.01.2008)). וראו גם עפ"ת (מחוזי מרכז) 67199-08-21 ברק וקנין נ' מדינת ישראל (נבו 20.11.2021); עפ"ת (מחוזי חי') 46693-11-12 שמואל יוסף השמשוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 04.11.2012); ועפ"ת (מחוזי מרכז) 24790-04-16 עמרם אור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 07.07.2016).

יתרה מכך, אישור המחלה שצורף לבקשה איננו מפרט את המניעה הרפואית ואיננו מלמד כי נבצר מהמבקש להתייצב לדיון. ראו עפ"ת (מחוזי מרכז) 22350-03-22 חאלד אבו סמור נ' מדינת ישראל (נבו 12.05.2022): "לא היה חולק

כי המערער היה מודע למועד בו נקבע הדין בבית משפט קמא - 23.11.21. טענתו כי לא התייצב לדין בשל מחלה בה לקה, אינה נתמכת בראיה רפואית של ממש, והאישור הרפואי שהוצג אינו מצביע על מהות המחלה ועל המניעה להתייצב במועד שנקבע;".

וראו גם רעפ 177/22 **נגיד סוילם נ' מדינת ישראל**, 12.1.22.

כמו כן, גם למי שחלה, כנטען, יש דרך לפנות ולבקש את דחיית מועד הדין; ואין בעצם המחלה הנטענת כדי לפטור את המבקש מהתייצבות לדין, ומתוצאות אי התייצבותו.

לפיכך, נפל פגם בהתנהלותו של המבקש; ולא הוכח כי היתה הצדקה להיעדרות מן הדין בו נשפט בהיעדרו.

באשר לתנאי השני, אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שמעיון בנסיבות המקרה בדו"ח עולה כי השוטר מציין כי "בהיותי במשמרת אכיפה שגרתית נהגתי בניידת כחול לבן בכביש 6 מכיוון דרום לצפון במתיב נסיעה שמאלי מבין שניים כאשר בקמ 192.5 הבחנתי ברכב הנל אשר נוסע בנתיב נסיעה ימני מבין שניים במקביל אליי ולא ו כיוון נסיעה כאשר בעת שהרכב היה בתנועה הבחנתי דרך חלון קדמי ימני משלי ודרך חלון קדמי שמאלי של הנהג כי הנהג מחזיק מכשיר טלפון נייד בידו הימנית אל מול ראשו מעל גובה גלגל ההגה ומשתמש בו תוך כדי נהיגה, כרזתי לנהג לעצור "...", והשוטר גם ציין "קשר עין רצוף עד עצירת הרכב קו ראייה נקי אור יום ...". מדובר אם כן במקרה שהשוטר ראה את ביצוע העבירה כשהוא במקביל לרכב והייתה לו אפשרות ברורה להבחין באחיזה בשימוש בטלפון.

אמנם המבקש טוען כי כלל לא ביצע את העבירה, ואף ציין זאת בפני השוטר אשר כתב את הדו"ח "יש לי דיבורית לא הייתי עם טלפון", אך אין בדברים אלה כדי להוות סיבה לביטול פסק הדין. וראו רע"פ 1773/04 **אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.02.2004): "העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא."

גם העונש שהושת על המבקש (פסילה על תנאי וכפל קנס) הינו סביר, בהתחשב בחומרת העבירה ומסוכנותה, ובחזרתיות בביצוע העבירה נוכח עברו התעבורתי של המבקש, אשר לחובתו 21 הרשעות קודמות מתוכן 5 הרשעות בגין שימוש בטלפון; ואין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

כידוע, בעבירת תעבורה שבה ברירת המחדל היא עונש קנס, בית המשפט אינו כבול לעונש זה שעה שהגיע התיק לפתחו עקב בקשה להישפט. וראו עפ"ת (מחוזי חי') 43160-04-12 **יוסף פנדי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.07.2012); ועפ"ת (מחוזי חי') 54906-03-20 **עבד אלרחמאן חבשי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 07.05.2020).

העבירה של שימוש בטלפון הינה עבירה חמורה המגלמת בחובה סיכון למשתמשי הדרך; ומדיניות הענישה כוללת קנס כספי מקנס הברירה ועד לפסילה על תנאי, ובמקרים של עבירה חוזרת כבענייננו, אף פסילה בפועל (ראו רע"פ 7382/20 **ניסים אקוקה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.11.2020); רע"פ 863/19 **אברהם נסים זגורי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 03.02.2019); רע"פ 2575/17 **רון גיאר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 06.09.2017); עפ"ת (מחוזי מרכז) 4733-12-22 **ונטורה נ' מדינת ישראל**, 4.1.23; ועפת (מחוזי חיפה)

20-05-2017 **זאהר זיאדנה נ' מדינת ישראל**, 13.5.20. וראו גם עפ"ת (מחוזי חי') 37016-12-18 **נסאר נבואני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.12.2018):

"שקלתי אף את טענותיו של ב"כ המערער שלפיהן בית משפט קמא החמיר עם מרשו יתר על המידה. לו היה המערער משלם את חובו לאחר קבלת הודעת הקנס ולא היה מגיש בקשה להישפט, היה עומד הקנס על סכום של 1,000 ₪. עם זאת, נוכח הגשת הבקשה להישפט בית משפט קמא לא היה כבול לסכום האמור.

עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות של המערער בתחום התעבורה מגלה כי רשומות לחובתו 12 הרשעות קודמות מתוכן 6 בגין עבירות דומות (לרבות העבירה מושא הערעור הנוכחי). המערער הוכיח עצמו כמי שאינו לומד לקחו מענישה מקלה ושב וחוזר לבצע את אותה עבירה פעם אחר פעם. בנסיבות אלה, נוכח הסכנה בה העמיד המערער את עצמו ואת שאר המשתמשים בדרך בכך שהשתמש בטלפון ללא דיבורית, איני סבור כי העונש שהוטל על המערער הוא עונש החורג ממתחם הסבירות. בהקשר זה אפנה לעפ"ת (מחוזי באר שבע) 7024-06-12 **עורסאן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (15.10.12).

לפיכך, העונש שהוטל על המבקש הוא בהחלט סביר, והותרת פסק הדין על כנו לא תסב למבקש עיוות דין כלשהוא.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית, אף בלא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם** (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, א' ניסן תשפ"ג, 23 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.